

Sygn. akt III CZ 234/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa A. H. i R. H.
przeciwko Bankowi [...] spółce akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 grudnia 2022 r.,
na skutek zażalenia strony pozwanej
na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 18 lutego 2022 r., sygn. akt IX Ca 642/20,

1) stwierdza, że dokonana w dniu 30 czerwca 2022 r. czynność określona jako postanowienie Sądu Najwyższego jest orzeczeniem pozornym;

2) pozostawia dokument obejmujący żądanie wyłączenia SSN Jacka Widło od orzekania w sprawie o sygn. akt III CZ 234/22 w aktach sprawy bez żadnych dalszych czynności.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 30 czerwca 2022 r. Sąd Najwyższy w składzie SSN Dariusz Dończyk wyłączył SSN Jacka Widło od orzekania w sprawie o sygn. akt III CZ 234/22.

SSN Jacek Widło został wyznaczony do składu orzekającego celem rozpoznania zażalenia zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego kierującego

pracą Izby Cywilnej z 25 czerwca 2022 r. wraz z SSN Ewą Stefańską (przewodniczącą) oraz SSN Kamilem Zaradkiewiczem.

W uzasadnieniu wniosku i oświadczenia z 28 czerwca 2022 r. obejmującego żądanie wyłączenia SSN Jacek Widło wskazał, iż wniosek złożono z uwagi na treść wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 8 listopada 2021 w sprawie Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce (ECLI:CE:ECHR:2021:1108JUD004986819), z którego wynika, że orzeczenie wydane przez sąd, w skład którego uczestniczy sędzia powołany na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), narusza standard z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (sądu ustanowionego ustawą). Powoduje to w ocenie SSN Jacka Widło poważne ryzyko traktowania orzeczenia wydanego w takiej sytuacji, jak w warunkach nieważności postępowania. Wskazuje on w związku z tym, iż wniosek jest uzasadniony dobrem wymiaru sprawiedliwości, interesem stron i ich prawem do rzetelnego procesu oraz dobrem państwa wnosząc o wyłączenie mnie od orzekania w tej sprawie. W ocenie SSN Jacka Widły podstawą rozstrzygnięcia może być także stosowany odpowiednio art. 44¹ § 1 k.p.c. (dobro wymiaru sprawiedliwości).

Zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej z 30 czerwca 2022 r., z uwagi na wyłączenie SSN Jacka Widło wyznaczono do składu Sądu Najwyższego w sprawie zaplanowanej do rozpoznania na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2022 r. sędziego rezerwowego SSN Dariusza Dończyka.

Za pismem z 11 października 2022 r. kierowanym do przewodniczącej składu orzekającego SSN Dariusz Dończyk przedstawił pismo skierowane do Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej w sprawie zmiany składu wyznaczonego do rozpoznania tej sprawy oraz otrzymaną odpowiedź z 29 lipca 2022 r. Wskazał, iż zachodzą wskazane w tym piśmie (z 11 lipca 2022 r.) przeszkody do rozpoznania sprawy w składzie wyznaczonym zarządzeniami Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej, pomimo wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie

Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 259). Złożył jednocześnie wnioszek o odwołanie posiedzenia wyznaczonego na 11 października 2022 r., albowiem – jak wskazał – rozpoznanie sprawy w składzie wynikającym z zarządzeń Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej spowoduje nieważność postępowania, jak również naruszy prawo stron do sądu w kształcie wynikającym z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284).

W związku z powyższym zarządzeniem z 11 października 2022 r. przewodniczący składu odroczył posiedzenie niejawne w celu umożliwienia przewodniczącemu składu zapoznania się z pismem SSN Dariusza Dończyka wraz z załącznikami. Jednocześnie w notatce urzędowej stwierdzono, iż na posiedzeniu niejawnym nie wydano orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. W konsekwencji akt normatywny, którego niezgodność z konstytucyjnym wzorcem kontroli stwierdził Trybunał, traci moc obowiązującą z dniem opublikowania wyroku Trybunału, odpowiednio w Dzienniku Ustaw lub Monitorze Polskim, albo zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji w innym terminie wskazanym w wyroku.

Zasada konstytucyjna wyrażona w art. 190 ust. 1 Konstytucji RP nakłada w pierwszej kolejności na wszystkie organy państwa obowiązek respektowania orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego i uwzględnienia jego rozstrzygnięć w szczególności w procesie stosowania prawa. Jakkolwiek to sądy rozstrzygają o skutkach orzeczeń Trybunału, to jednak w zakresie ich kompetencji nie mieści się kwestionowanie umocowania TK do wydawania ostatecznych i mających moc powszechnie obowiązującą orzeczeń, ani tym bardziej stosowanie norm, które zostały na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego wyeliminowane z polskiego prawodawstwa.

Ponadto moc orzeczeń Trybunału oznacza, iż wiążą one wszystkie organy władzy publicznej, w tym sądy. W konsekwencji jakkolwiek akt władczy sprzeczny

z wcześniejszym ostatecznym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, nie może być uznawany za wywołujący skutki prawne, skoro pozostawałoby to w oczywistej sprzeczności z zasadą skuteczności orzeczeń TK wyrażoną w art. 190 ust. 1 Konstytucji RP (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 października 2022 r., III CZP 88/22).

2. W wyroku z 23 lutego 2022 r., P 10/19 (OTK ZU poz. 14/A/2022), Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 1 w zw. z art. 82 § 1 i art. 86, art. 87, art. 88 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., poz. 1904 ze zm.) w zakresie, w jakim stanowi normatywną podstawę rozstrzygania przez Sąd Najwyższy o statusie osoby powołanej do sprawowania urzędu na stanowisku sędziego, w tym sędziego Sądu Najwyższego, i wynikających z tego uprawnieniach takiego sędziego oraz związanej z tym statusem skuteczności czynności sądu dokonanej z udziałem tej osoby, jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 10, art. 144 ust. 3 pkt 17 i art. 183 ust. 1 i 2 Konstytucji RP.

3. W wyroku tym Trybunał Konstytucyjny uznał także, że art. 49 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim za przesłankę mogącą wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie uznaje jakąkolwiek okoliczność odnoszącą się do procedury powoływania tego sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa do pełnienia urzędu, jest niezgodny z: a) art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, b) art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji.

4. Z kolei w wyroku z 2 czerwca 2020 r., P 13/19 (OTK ZU poz. 45/A/2020), Trybunał orzekł, że art. 49 § 1 k.p.c. „w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu podniesienia okoliczności wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, jest niezgodny z art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

5. Co więcej, w odniesieniu do stosowania art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności do oceny okoliczności powołania sędziego Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 10 marca 2022 r., K 7/21, także uznał,

że postanowienie to w zakresie, w jakim: 1) pojęciem „praw i obowiązków o charakterze cywilnym” obejmuje podmiotowe prawo sędziego do zajmowania funkcji administracyjnej w strukturze sądownictwa powszechnego w polskim systemie prawnym – jest niezgodny z art. 8 ust. 1, art. 89 ust. 1 pkt 2 i art. 176 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, 2) przy ocenie spełnienia warunku „sądu ustanowionego ustawą”: a) dopuszcza pomijanie przez Europejski Trybunał Praw Człowieka lub sądy krajowe przepisów Konstytucji, ustaw oraz wyroków polskiego Trybunału Konstytucyjnego, b) umożliwia samodzielne kreowanie norm dotyczących procedury nominacyjnej sędziów sądów krajowych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka lub sądy krajowe w procesie wykładni Konwencji – jest niezgodny z art. 89 ust. 1 pkt 2, art. 176 ust. 2, art. 179 w związku z art. 187 ust. 1 w związku z art. 187 ust. 4 oraz z art. 190 ust. 1 Konstytucji, c) upoważnia Europejski Trybunał Praw Człowieka lub sądy krajowe do dokonywania oceny zgodności z Konstytucją i Konwencją ustaw dotyczących ustroju sądownictwa, właściwości sądów oraz ustawy określającej ustrój, zakres działania, tryb pracy i sposób wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa – jest niezgodny z art. 188 pkt 1 i 2 oraz z art. 190 ust. 1 Konstytucji.

6. W efekcie powyższego, wydane na podstawie art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności rozstrzygnięcia, tj. cztery wyroki ETPC: z 29 czerwca 2021 r. w sprawie Broda i Bojara przeciwko Polsce (ECLI:CE:ECHR:2021:0629JUD002669118); z 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (ECLI:CE:ECHR:2021:0722JUD004344719); z 8 listopada 2021 r. Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce; z 3 lutego 2022 r. w sprawie Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Polsce (ECLI:CE:ECHR:2022:0203JUD000146920), nie posiadają dla Państwa Polskiego atrybutu przewidzianego art. 46 Konwencji (obowiązku wykonalności), jako wydane na podstawie leżącej poza zakresem prawnych zobowiązań państwa. Skoro wyrok ETPC zadeklarował nakaz spełniania standardu konwencyjnego, który okazał się w wielu kontekstach niekonstytucyjny, nie może on stanowić zobowiązania Polski.

7. W świetle powyższych rozstrzygnięć Trybunału Konstytucyjnego żaden organ władzy publicznej nie posiada kompetencji do oceny prawidłowości procesu

nominacyjnego sędziego ani jego wpływu na skuteczność podejmowanych przez sędziego czynności. Od momentu ogłoszenia wyroku Trybunału wszelkie działania organów państwa na podstawie normy uznanej za niekonstytucyjną stanowią naruszenie art. 7 Konstytucji RP (tak wprost w wyroku TK z 10 marca 2022 r., K 7/21).

8. Zasada nadrzędnej mocy Konstytucji oznacza, że „wszystkie akty prawne powinny być zgodne z Konstytucją RP. Dotyczy to aktów stanowienia i stosowania prawa” (P. Tuleja, *uwaga 18 do art. 8*, (w:) M. Safjan, L. Bosek (red.), *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz do art. 1-86*, Warszawa 2016; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., K 3/21, OTK ZU poz. 65/A/2022). Nie są także wyłączone spod wyrażonej w art. 190 ust. 1 konstytucji zasady także sądy (wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 31 stycznia 2001 r., P 4/99, OTK ZU nr 1/2001, poz. 5; z 7 października 2021 r., K 3/21; zob. wyroki TK z: 8 grudnia 1999 r., SK 19/99, OTK ZU nr 7/1999, poz. 161; 10 października 2000 r., P 8/99, OTK ZU nr 6/2000, poz. 190; postanowienia TK z: 24 czerwca 1998 r., U 4/97, OTK ZU nr 4/1998, poz. 54 i 22 marca 2000 r., P 12/98, OTK ZU nr 2/2000, poz. 67).

9. Ignorowanie orzeczeń sądu konstytucyjnego, czy nawet zaniechanie analizy zasadniczych motywów prezentowanych w uzasadnieniach tych orzeczeń, stanowi typowy przykład zjawiska określanego jako nadużycie kontroli sądowej (ang. *abusive judicial review*). Ta forma aktywności orzeczniczej w istocie zmierza do podważenia fundamentów państwa demokratycznego, w szczególności służąc negowaniu demokratycznej kontroli i legitymizacji władz (w tym przypadku władzy sądowniczej). Wskazuje się, że by rozstrzygnięcie sądowe stanowiło takie nadużycie, powinno mieć znaczący negatywny wpływ na „minimalny rdzeń demokracji wyborczej” (D. Landau, R. Dixon, *Abusive Judicial Review: Courts against Democracy*, UC Davis Law Review 2020, vol. 53, nr. 3, s. 1325). O nadużyciu kontroli sądowej można mówić wówczas, gdy sędziowie wydają decyzje o silnie antydemokratycznej wymowie, wypaczają sens konstytucyjny. Odwołują się przy tym do koncepcji doktryny mającej na celu ochronę liberalnej demokracji deformując w istocie jej znaczenie (treść, D. Landau, R. Dixon, *Abusive Judicial Review...*, s. 1326).

Rzeczywiste motywy rozstrzygnięć są w ramach orzekania zazwyczaj ukrywane, bowiem „antydemokratyczne formy kontroli sądowej muszą ostatecznie być postrzegane przez szerszą opinię publiczną jako przynajmniej w pewnym stopniu niezależne od agend politycznych” (tamże, s. 1333). Minimalizm uzasadnienia lub jego brak w odniesieniu do podstawowych założeń systemu prawa, w tym naczelnych zasad konstytucyjnych, stanowią istotną miarę nadużycia kontroli sądowej w tym znaczeniu. Tzw. „silne” (znaczące) nadużycie ma miejsce wówczas, gdy sąd nie szanuje rozstrzygnięć i norm o randze konstytucyjnej bądź ignoruje obowiązujące prawodawstwo (zob. D. Landau, R. Dixon, *Abusive Judicial Review...*, s. 1333, 1349-1350).

10. Nadużycie kontroli sądowej nie może prowadzić do stanu, w którym zasadą stają się działania antykonstytucyjne, a ich instrumentem ignorowanie rozstrzygnięć Trybunału Konstytucyjnego oraz przypisywanie sobie przez jakiegokolwiek organ władzy publicznej nieprzynależnych mu na mocy ustawy zasadniczej kompetencji do weryfikowania prawidłowości działania lub obsady innego organu konstytucyjnego.

W szczególności obowiązkiem każdego funkcjonariusza publicznego jest respektowanie orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego. Na Sądzie Najwyższym zaś na każdym etapie postępowania spoczywa obowiązek czuwania nad prawidłowością dokonywanych czynności. Bezsprzecznie dotyczy to zgodności takich czynności, w tym tych podejmowanych przez Sąd, z fundamentalnymi zasadami ustroju Rzeczypospolitej Polskiej. Za naruszające te zasady, w tym wynikające z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP zasady państwa prawa i legalizmu, należy uznać czynności sądu, które podejmowane są na pozornej podstawie prawnej, tj. takiej, która jest oczywiście niekonstytucyjna i za taką została uznana mocą wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

11. Konieczność weryfikacji i eliminowania rażącego naruszenia zasad ustrojowych poprzez dokonanie takiej czynności istnieje w każdym stadium sprawy w toku postępowania przed Sądem Najwyższym, którego rozstrzygnięcia nie podlegają – w przeciwieństwie do orzeczeń sądów powszechnych – kontroli instancyjnej. Weryfikacja taka powinna być dokonana z urzędu.

12. Dostrzegając powyższe i mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowości postępowania, w tym ukształtowania składu Sądu, konieczne jest dokonanie formalnej i merytorycznej kontroli czynności procesowych podjętych w istocie bez podstawy prawnej (*ultra vires*). Nie zasługuje bowiem na ochronę prawną działanie, choćby dokonywane w ramach wywodzonych z ogólnych regulacji ustawowych kompetencji, naruszające fundamenty porządku konstytucyjnego państwa, które w istocie stanowi przypisanie (wykreowanie) nieprzysługujących żadnemu organowi ani jego piastunowi kompetencji konstytucyjnych, w tym przypadku polegających na możliwości weryfikowania umocowania sędziego do sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Wykorzystywanie instrumentów ustrojowych lub procesowych dla osiągnięcia celów w oczywisty sposób sprzecznych z porządkiem konstytucyjnym stanowi pozorne ich stosowanie, będąc w istocie nadużyciem władzy w zakresie sprawowania wymiaru sprawiedliwości.

13. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela stanowisko o konieczności stwierdzenia w powyższych okolicznościach, iż do wydania orzeczenia o wyłączeniu w niniejszej sprawie doszło bez podstawy formalnej i materialnej, z uwagi na wskazane przez sędziego w zawiadomieniu okoliczności procesu nominacyjnego na urząd sędziego Sądu Najwyższego i stosowania rzekomego „standardu” wynoszonego z motywów i rozstrzygnięć zawartych w wyrokach ETPC. Z uwagi na wskazane powyżej rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego podstawy takiej *de constitutione lata* nie można poszukiwać w przepisach o wyłączeniu sędziego, ani w jakichkolwiek aktach wyeliminowanych z porządku prawnego z uwagi na ich niekonstytucyjność.

W konsekwencji konieczne było, podobnie jak w postanowieniu z 18 listopada 2022 r., II CSKP 205/22, ustalenie braku skuteczności takiej czynności procesowej. Nie chodzi bowiem o stan ekscesu orzeczniczego, lecz o czynność dokonaną z rażącym naruszeniem zasady legalizmu (art. 7 Konstytucji RP), w oczywisty sposób podjętą bez ustrojowej i kompetencyjnej podstawy prawnej, wbrew negatoryjnemu wyrokowi TK, a tym samym zarówno formalnie, jak i merytorycznie niemieszczącą się w ramach wyznaczonych przez art. 2, art. 7 i art. 190 ust. 1 Konstytucji RP.

14. SSN Jacek Widło został wyłączony czynnością, która w sposób oczywisty pozostaje sprzeczna z wyrokami Trybunału Konstytucyjnego. Czynność taka stanowi orzeczenie pozorne i nie może prowadzić do wywołania przewidzianych w jej treści skutków prawnych. Tym samym należy uznać, że nie doprowadziła ona do skutecznego wyłączenia SSN Jacka Widło od orzekania w niniejszej sprawie.

Jednocześnie żądanie wyłączenia jest niedopuszczalne z uwagi na oczywistą sprzeczność z powołanymi powyżej wyrokami Trybunału Konstytucyjnego, a tym samym z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP oraz będącymi podstawą wydania powyższych orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego wzorcami konstytucyjnymi. W tych okolicznościach nie istnieje podstawa do rozpoznania tak sformułowanego wniosku, który nie podlega rozpoznaniu, lecz należy go pozostawić w aktach sprawy bez żadnych dalszych czynności.

15. Nieskuteczność wyłączenia SSN Jacka Widło w niniejszej sprawie jest zatem oczywista i uniemożliwia rozpoznanie sprawy w składzie innym, niż z jego udziałem. Zmiana podyktowana wydaniem orzeczenia pozornego o wyłączeniu SSN Jacka Widło prowadzić mogłaby do sprzeczności składu orzekającego z przepisami prawa.

16. Sąd rozpoznaje zażalenie na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów (art. 397 § 1 k.p.c.). Zasada ta nie dotyczy innych czynności niestanowiących rozpoznania zażalenia, w tym dotyczących ustalenia skuteczności czynności procesowych, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie w związku z koniecznością ustalenia prawidłowości ukształtowania składu na skutek rozpoznania niedopuszczalnego zawiadomienia sędziego o istnieniu przesłanek jego wyłączenia.

W odniesieniu do postępowania incydentalnego w celu ustalenia charakteru i związania czynnością dokonaną przez sędziego z pogwałceniem norm ustrojowych nie znajduje zastosowania tryb, o którym mowa w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z 1 lipca 2021 r., III CZP 36/20 (OSNC 2021, nr 11, poz. 74; por. też uchwałę Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2021 r., III CZP 87/20, OSNC 2022, nr 7-8, poz. 67), gdzie wskazano, że pojęcie rozpoznania zażalenia na

podstawie art. 397 § 1 k.p.c. obejmuje również orzeczenie co do jego dopuszczalności. Wskazano, że poczynienie założenia, że „rozpoznanie zażalenia” ogranicza się do merytorycznego aspektu sprawy podważałoby sens wprowadzenia wyraźnego nakazu orzekania w tej kwestii w składzie trzech sędziów.

W uchwale zastrzeżono, że pojęcie „rozpoznawać” nie ma w przepisach prawa procesowego i ustrojowego w pełni utrwalonej treści, co wyłącza możliwość prostego odnoszenia jego znaczenia przyjętego na tle określonej regulacji do innych przepisów kodeksu, w związku z czym prawidłowe odczytanie jego sensu powinno być poprzedzone zawsze analizą kontekstu językowego, w jakim zostało użyte, i odwołaniem się do adekwatnych argumentów celowościowych.

17. Jak już zaznaczono, w przypadku wniosku niepodlegającego rozpoznaniu z uwagi na jego niedopuszczalność niecelowe jest wyznaczenie składu do jego rozpoznania, zaś sam wniosek pozostawia się w aktach bez żadnych dalszych czynności (*per analogiam intra legem* z art. z art. 53¹ § 2 k.p.c. oraz art. 26 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., poz. 1904 ze zm.).

18. Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 190 ust. 1 w zw. z art. 2, art. 7 i art. 8 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 394¹ § 3 w zw. z art. 53¹ § 2 k.p.c., a także art. 26 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w zw. z art. 47 § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. art. 397 § 3 oraz w zw. z art. 367 § 3 zd. 2 k.p.c., a ponadto § 84 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej – Regulamin Sądu Najwyższego z 14 lipca 2022 r. (Dz. U. z 2022 r., poz. 1489), należało orzec, jak w sentencji.